

Nick Tosches

Mâna lui Dante

Traducere din limba engleză și note de
Monica Șerban

Louie își scoase sutienul și-l aruncă peste ladă.

Se murdărise pe mână. Ura chestia asta. Întinse mâna spre singura târfă care încă stătea în genunchi. Femeia închise ochii și îi linse sperma de pe piele. Așa cum era aplecat peste ea, îi putea mirosi părul care emana aceeași putoare scârboasă și dulceagă a uleiului de nucă-de-cocos folosit de cretinii ăia de rastafarieni în taxiurile lor. Pe deasupra, simțea și unsoarea cleioasă a porcăriei de gloss ieftin de pe buzele ei. Își retrase mâna.

Jos, pe West Twenty-sixth Street, rămase nemișcat un timp. Era noapte și sfârșit de august — perioada aceea în care la New York cerul strălucea într-un alb orbitor și apăsător peste zi, iar după asfințit devenea o pâclă cenușie, estompată și lipsită de stele. Louie se simțea una cu el. Își aprinse o țigară și trase un fum. Era târziu. Însă nu pentru el.

Umiditatea și propria sudoare începură să i se amestece pe piele. Privi umezeala lucind pe antebrațul său gol. Își privi îndelung și mâna în care avea țigara. Nu știa ce e mai rău, urmele propriului lichid seminal detestabil sau balele lăsate de limba târfei. *Asta mă va curăța*, își spuse, simțind cum transpirația și umezeala

tot cresc. Nu-i mai trebuia decât o adiere sănătoasă dinspre fluviu. Ar fi foarte plăcut. Porni la drum. Nu-și vârâse cămașa în pantaloni, nu-și încheiase nasturii și nici nu intenționa să se aranjeze acum. Avea jacheta din bumbac superfin și mătase superfină; cea pentru care plătitise două miare la Milano. Fusese croită special pentru el, de cum dracu' îl chema p-ăla. Avea culoarea mării adânci, verde-albăstruie, și era aproape că nu cântărea mai nimic. Dar, așa cum o ținea în mână, simțea greutatea dintr-un buzunar.

Era jacheta lui preferată. Parcă nu purtai mare lucru pe deasupra și se asorta cu orice. Numai un tip stilat îi înțelegea valoarea. Și era de culoarea ochilor săi. Damele mureau după ochii lui. Chiar și-acum, când era un ramolit, târfelor tot le plăceau ochii lui. Unele se temeau de ei, dar altele îi adorau.

Louie se opri o clipă când ajunse la colțul cu Sixth Avenue. Își aprinse altă țigară. Se întoarse spre centru. Și continuă să meargă.

Mda, 63 de ani blestemați împliniți în mai. Și iată-l plimbându-se pe bulevard ca un puști. Îi plăcea să meargă pe jos noaptea, singur, chiar și pe o asemenea căldură. Era agreabil. Șmecherașii negri care treceau pe lângă el: *N-au nicio treabă cu mine*, își zicea. Era adevărat. Chiar era. Așa cum se spune: vârsta nu e cea pe care o ai, ci aceea pe care o simți.

Se gândi la târfa aia din St. Louis: cea fără brațe. Se gândi la treaba aia din St. Louis: ticălosul ăla nu voia deloc să cedeze.

Mai. Aprilie. Martie. Februarie. Ianuarie. Decembrie. Noiembrie. Octombrie. Septembrie. August. Ce drăcărie! Fusese conceput pe o vreme ca asta. Cine naiba și-o trage

pe-așa arșiță? Fără măcar un amărât de aer condiționat? Iisuse Hristoase!

Dar despre ce dracu' vorbea? Și el obișnuia să și-o tragă pe călduri de-astea infernale. Fără niciun aer condiționat. Da. Își amintea zgomotele, balta de transpirație de pe pântecul vreunei fufe, cum o penetra tare și repede, ore nesfârșite de futut, cum propriul pântec se ridica din balta umedă a femeii cu un pleoscăit puternic, din nou și din nou, mai repede și mai repede, mai tare și mai tare, mai puternic și mai puternic, la fel ca sunetul scos de afurisita aia de pompă care desfundă veceurile.

Mda, poate că, de fapt, îmbătrânea. Conceput în august. Probabil că de-aia nu-i păsa de canicula sufo-cantă, de apăsarea aerului greu și irespirabil, insuportabil pentru alții. Mda. Conceput în august. Acum 63 de ani. Nu. Acum 64 de ani.

El ce dracu' a conceput vreodată? Totul se oprise în mâna lui dreaptă sau în gura vreunei boarfe. Suculeț expirat. Acum era prea târziu. Te naști singur, mori singur. Îi era mai bine așa. Pe toți dracii, la cum se știa, posibil o să plătească vreo târfă care să-l țină de mână când își dă duhul. Banii cumpărau orice.

Ajunse pe Fourteenth Street cât ai clipi. Și mai mulți negri, și mai mulți hispanici. Căcat, pe vremuri nu zăreai urmă de negru mai jos de Fourteenth Street. Apoi au apărut terenurile de baschet și jidancele leșinate după negri; cât ai zice pește s-a dus dracului cartierul, acum ai o groapă de gunoi plină de negri. Dar el nu îi învinovățea. Cine naiba n-ar babardi o evreică, oricât de urâtă ar fi, în locul unei târfe de negresă? Cine n-ar prefera să fie aici și nu acolo? Problema era că în prezent aici devenise acolo. Dar nu, nu-i învinovățea pe negri, ci pe târăturile

albe care veniseră din mahalalele lor sărăcăcioase cu iubirea lor pentru nespălați. Meritau ce primeau. Și îi mai învinovăța și pe polițiști. Își amintea când copiii din cartier sfâșiau coșurile consolelor de baschet cu foarfecile de tăiat țevi. Își amintea când copiii din cartier crăpau capetele negrilor cu bâte de baseball. Pe vremuri, polițiștii ar fi închis ochii. Dar polițiștii de acum erau diferiți. Nu veneau de aici, ci din suburbiile alea blestemate, create special pentru ei, și habar n-aveau de nimic. Nici măcar nu știau unde sunt. Erau mai răi decât negrii.

Să-i ia dracu'! Acum, când cartierele dispăruseră, când nu mai era viață de cartier și nimeni nu-și mai cunoștea vecinii, să-i ia dracu' pe cretinii aștia albi. Le ținea partea negrilor. Pe bune. Ori de câte ori omorau un gabor, simțea satisfacție.

Nu. La dracu' cu toți! Nu ținea partea nimănui. Continuă să meargă. O durere îi săgetă mușchiul din zona inghinală, pe care și-l întinsese cu mai bine de un an în urmă. Parcă nu se vindecase niciodată cum trebuie. Îl mai chinuia așa din când în când, ca un junghi ascuțit în interiorul coapsei drepte, chiar sub vintre. Îmbătrânești, lucrurile nu se mai vindecă rapid.

Traversă Bleecker Street spre Carmine Street. Umiditatea și sudoarea îl apăsau din greu acum. Făcu semnul crucii cu degetul mare pe frunte când trecu pe lângă Our Lady of Pompeii, iar broboanele de transpirație îi dădură o senzație de apă sfințită. Traversă agale strada și se apropie de un restaurant paradit cu o zugrăveală urâtă. Era închis și puștiul dinăuntru stătea singur la o masă pe care se vedeau niște hârtii și o băutură. Louie bătu la ușă. Puștiul îl recunoscuse, se ridică în picioare și veni iute să-i deschidă.

— Îți faci rondul, amice? întrebă el.

Glasmus și atitudinea lui se situau undeva între respect și entuziasm fals. Avea cam 35 de ani, ochii ca niște mărgelile și mustață.

— Nu-mi mai spune așa.

Când îi auzi vorbele, entuziasmul fals al bărbatului se dezumflă un moment și Louie îl lăasă să se dezumfle de tot, în tăcere. Îi întoarse spatele și se deplasă cu pași mari până la masa unde stătuse acesta. Își aranjă jacheta superfină pe spătarul scaunului, se așeză, împinse hârtiile într-o parte și își aprinse o țigară.

— Dă-mi o scrumieră și ceva de băut.

Puștiul se duse în spatele barului. Își regăsisese entuziasmul fals, dar parcă mai domolit.

— Avem o grappa nouă. E bună rău.

Puștiul ridică spre el o sticlă înaltă cu o formă conică bizară și idioată.

— Du-te, bă, dracului! Păstrează rahatul ăla pentru fraieri. Mie dă-mi un Dewar cu gheață. Și dă-o dracu' de scrumieră. O să folosesc podeaua.

Puștiul veni cu băutura și cu o scrumieră. Le puse în fața lui Louie, apoi se așeză și el.

— Cum merge treaba? se interesă puștiul.

Louie se holbă la mustața lui. Probabil că o lăsase să crească în anul ăsta de când nu-l mai văzuse.

— Cu cât e mai mare mustața, cu atât e mai puternic bărbatul. Așa ziceau bătrânii pe vremuri, când eram mic.

Entuziasmul fals dădu semne că se clatină din nou.

— Acum, când văd un tip cu mustață, mă gândesc că e fie polițist, fie poponar. Ori amândouă.

— Atunci mai bine s-o rad, nu, Lou? rosti puștiul cu un rest firav de entuziasm.

— Neah...

Louie gesticulă a lehamite și ridică din umeri, strâmbându-se.

— Las-o. Tac-tu e polițist, nu-i așa? Poate că ai moștenit și tu gena asta. Ți se potrivește. La mustață mă refeream.

Puștiul nu comentă, căci nu mai era nimic de spus. Să fii Louie însemna să ai privilegii, iar Louie se folosea de ele cu cea mai mare încântare.

Louie stinse țigara, sorbi din băutură și continuă.

— Știi, unchi-tu e un dobitoc. Nu mă înțelege greșit. Și tu ești un dobitoc. Dar unul mic. Unchi-tu e un dobitoc cu D mare. Avea spelunca asta, s-a descurcat bine un timp, după care s-a pișat pe tot cu jocurile lui de noroc. Apare bocind pe la ușa prietenilor mei. Aștia îl ajută. Iar el continuă s-o dea în bară. Se duce și se smiorcăie la banca de aici ca să-și acopere cecurile emise către Con Ed ori de câte ori primește o notificare de debranșare. Prietenilor mei nu le place chestia asta. Unchi-tu e un idiot cât casa de mare. Fix asta e.

Louie se uită la hârtiile puștiului, mângălite cu numere și tabele cu curse.

— Știi povestea.

Louie mai sorbi din pahar, aprinse altă țigară și schiță un zâmbet.

— Dacă mă gândesc mai bine, și el a avut mustață. Poate Dumnezeu nu i-a dat mersul ăla al lui degeaba.

Louie bău din nou.

— În fine...

Scoase obiectul greu din buzunar și îl puse pe masă: un pistol semiautomat Walther PPK de nouă milimetri, într-o pungă de plastic sigilată, folosită de obicei pentru sandviciuri.

Puștiul văzu o armă neagră, lungă de vreo 15 centimetri, în ceea ce părea a fi o pungă pentru dovezi mototolită.

— Nu crezi c-ar trebui să-o ascunzi? Dacă trece vreun polițist pe stradă și o vede?

Louie rânji.

— Când ai văzut tu ultima oară un polițist trecând pe stradă? Țștia nu mai patrulează. Se duc la sală ca mai toți găozarii, dar nu merg pe jos. Să-mi bag picioarele, mi-am dat seama că ultimul polițist pe care l-am văzut făcându-și rondul așa era o muiere. Avea cam 1,60 metri înălțime și o tunsoare tristă, de măcelar. Abia dacă-mi venea până la buric boarfa. Arăta ca o tărtăcuță urâtă de Halloween, cu toate găurile alea mici pe față. Mândria New Yorkului. Fix ca bătrânul tău: o pizdă pitică și jalnică.

Puștiul nu-l mai privea pe Louie în ochi. Nimeni nu-l cunoștea pe Louie cu adevărat, cu excepția lui Louie însuși și poate a șefului său, dar toată lumea știa că nu trebuie să te pui cu el. De asemenea, toată lumea, cu excepția lui Louie și poate a șefului său, se temea de el fără să știe cu adevărat de ce.

— Oricum, prietenii mei consideră că, dacă-l sperii zdravăn pe rahatul ăsta cu ochi de unchi-tu, o să-și bage mințile în cap.

Puștiul încuviință tulburat și se oferi să-i aducă lui Louie încă un pahar de tărie.

— Mai subțire cu pileala, îi spuse Louie, doar știi ce zice Buddha: moderație în toate. Calea cu opt brațe.

Louie zâmbi ironic, uitându-se la mustața puștiului.

— Ți-ai luat-o în cur vreodată? Ar trebui să încerci uneori. Ai putea deveni bărbat.

Puștiul îi ocoli privirea. Lui Louie îi plăcea să vadă în ochii oamenilor lucruri pe care nu le mai văzuse până

atunci. Dar începea să se simtă obosit și i se cam luase de tot. Se uită la țigara pe care o fuma. Mai rămăseseră câteva fumuri de tras și le rezolvă până la ultimul. Strivi chiștocul.

— Așadar, rosti el, mai degrabă cu un oftat adânc și obosit. Tu și unchi-tu sunteți la fel. Doi muiști degenerați. Și știi că șparlești de la el, îi vinzi stocul pe la alte bodegi, câteva sticle ici, câteva sticle colo. Fleacuri. Mărunțiș. Dar la ce să te aștepti de la un muist fricos ca tine? Furi ca tac-tu, un alt muist căruia îi tremură chiloții.

Louie se opri și dădu pe gât ultimele picături de alcool. Se bucură de gheața care i se topea pe buze.

— Mă-ta, Dumnezeu s-o odihnească — își șterse buzele cu dosul palmei —, era o muistă oarecare. Și nu se pricepea deloc s-o sugă.

Louie căută mânia în ochii ca niște mărgele, dar n-o găsi, căci se ascundea în spatele terorii. Își lăasă încet capul într-o parte, studiindu-i restul chipului.

— Știi că arăți ciudat, nu? Oare cum ți-ai convins muiera să se mărite cu tine? Probabil că e o ratată și mai mare decât tine. N-am văzut-o niciodată. Și nici plozii nu ți-i cunosc. Ai o poză cu ei?

Puștiul își scoase portofelul. Louie i-l smulse din mână. Își însuși banii din el, nici măcar nu erau mulți, și îi vârî în buzunar.

— Asta e?

Puștiul încuviință.

— Ne iubim, rosti el cu sinceritate.

Oamenii speriați spun cele mai tâmpite lucruri.

Louie privi fotografia.

— Și ea arată ciudățel. Mda, pari unul de-ai lor, cum le spune ăloră de prind șobolani, ah, cum naiba le spune,

da, da, copoi. Iar ea arată ca o scroafă. Măcar știe s-o sugă? Adică mai bine decât mă-ta?

Louie se uită la altă fotografie, un băiat și o fată. Rămase pe gânduri puțin.

— Împerechează un măgar cu un cal și obții un catâr. Bănuiesc că atunci când se regulează un copoi cu o scroafă, cu asta te alegi. Câți ani are fetița?

— Împlinește zece ani luna viitoare.

— După cum am zis, nu ți-am văzut niciodată nevasta și copiii. Poate ar trebui să mă duc cu mașina în Jersey zilele astea, ca să mă prezint. Aș afla dacă muiera ta o sugă mai bine decât mă-ta. Și fata cât spuneai că are? Zece ani? Știi, e amuzant. Cu cât îmbătrânești, cu atât îți place mai mult carnea fragedă.

Louie își dresă glasul și scuipă o flegmă mare peste fotografie. Își mai dresă o dată glasul și îl scuipă pe puști direct între ochi.

Acesta începu să plângă și își șterse fața cu un șervet de masă.

— Ce vrei să fac? întrebă el.

— Două lucruri. În primul rând — și, așa cum îți latră ofițerul care te arestează: gândește-te bine înainte să deschizi gura, pentru că ar putea fi cel mai important răspuns pe care l-ai dat vreodată — câți bani ai acum, în haznaua asta?

— Încasările de aseară. Cam 1 200.

— Jalnic.

— Lumea plătește mai mult cu cardul de credit.

— Și cât ai șparlit din ăștia 1 200?

— I-ai luat tu deja pe toți.

— Ia golește-ți buzunarele.

Puștiul scoase 180 de dolari, alături de câteva monede. Louie îi luă și îi vârî în buzunar.

— Bun, unde e restul de 1 200?

— În bucătărie.

— Să mergem.

Louie se ridică. Puștiul se ridică și el, apoi o luă prin stânga barului, spre pasajul îngust care ducea în bucătărie. Simțea prezența lui Louie chiar în spate, foarte aproape de el.

Pe peretele bucătăriei era un tablou ieftin și urât, cu o ramă ieftină și urâtă: o chestie cu Fecioara Maria după care se dădeau în vânt spaniolii în ultima vreme.

— Cum dracu' să numești bombele astea restaurante italienești? pufni Louie. Pe bune, nu găsești niciun macaronar în haznalele astea de bucătărie. Toți sunt niște nenorociți de dominicani, ecuadorieni ori cine știe ce alte lepădături. Auzi, restaurante italienești! Niște bombe de rahat. Și cine dracului mănâncă astfel de porcării? Evreii?

Puștiul ridică mâna spre tablou, extrase din spatele lui un plic și se întoarse să i-l dea lui Louie, care ținea în mâna dreaptă punga de plastic cu pistolul. Luă plicul cu stânga și îl îndesă în buzunarul de la spate. Puștiul nu se interesă de al doilea lucru pe care Louie îl voia de la el.

— Îți amintești despre ce discutam? Cum să devii bărbat? Hai, pupă podeaua cu genunchii!

— Lou, te rog! Fac ce vrei, dar...

— Atunci, mișcă dracului și fă-o!

Puștiul îngenunche încet, tremurând din toate încheieturile. Nimic nu era real și totuși era. Simți podeaua dură de sub el și peretele tare din spate. Cât se poate de reale. Închise ochii și plecă fruntea puțin.

Prin prohabul pantalonilor, Louie își cuprinse coaiele cu mâna și le eliberă. Pliurile de piele lăsată, lipite între

ele și lipite de chiloții mototoliți, se desprinseseră din mîzga de sudoare; își săltă penisul chircit cu degetul arătător. Sfânta lui treime, formată din sulă și coaie, răsuflă ușurată când întâlnește aerul uscat. Ce minunăție!

— Acum, aproprie-ți gleznele strâns, ca o fetiță cuminte. Ce fetiță cuminte!

Louie apăsă pe trăgaci prin punga de plastic și totul se termină. Se dădu un pas în spate. Perfect! Era amuzant: când cineva se lăsa în genunchi și trăgeai de aproape, direct prin cap, foarte aproape și direct, fără să-l mai împuști a doua oară ca să-l lichidezi definitiv, rămânea în genuncheat. Însă dacă încercai să ridici un prăpădit de hoit prăbușit aiurea într-o rână, ca să-l faci să pară că stătea în genunchi când dăduse colțul, era ditamai daravela. Și nu arăta niciodată firesc. Niciodată.

Ăsta arăta bine. Louie observă că micul căcăcios era în genuncheat cu capul găurit chiar sub idioțenia aia de *porca Madonna*. Ce „bine“? Asta era o operă de artă.

C'èrano nove cieli: non sfere celesti, ma cieli della terra, cieli di nube e di soffio d'aria.

Erau nouă ceruri: nu sfere cerești, ci ceruri. Adevărul știut de el începuse cu revelația acestei enede.

Fascinat de ele, ajunsese să le cunoască bine în anii din urmă. Primul dintre cerurile pe care ajunsese să le cunoască devenise și cel mai prețios pentru el pe parcursul anilor. Magnificul cer al nemărginirii. Fiecare cer avea patru aspecte — zămislirea, ființarea, stingerea și noaptea. Cerul nemărginirii se năștea din întuneric și îl însoțea lumina cea mai liniștitoare, în care puteai discerne nuanța rozului-palid, apoi albastrul cerului însuși, albastrul tuturor cerurilor și albastrul celor nouă ceruri, regăsit în venele de sub pielea ființelor binecuvântate cu o culoare angelică.

Existase o asemenea venă albastră peste care cârlionții aurii și fini rămâneau mereu liberi, în partea stângă a frunții: neîmblânziți, rebeli, imposibil de disciplinat, în vreme ce toate celelalte șuvițe fuseseră împletite strâns și cu multă grijă. Odată, văzuse o picătură de rouă — o perlă minusculă de *aqua rosmarina* gata să se lichefizeze, cu care ea își pieptăna părul de obicei: pentru el, însăși

roua dimineții nemărginite — o picătură al cărei curcubeu îi intrase în ochi și, de atunci, sălășluise imprimată pe vecie în viziunea sa ca un *ad gloriam*.

Întru gloria Ei. Ea, ale cărei mișcări se contopiseră cu mișcărilor cerurilor.

Cerul nemărginirii i se dezvăluise înainte ca ea să i se dezvăluie. Pe o pajiște, cu spinarea sa tânără și suplă lipită de pulsul pământului, văzându-l de atâtea ori, dar perceput cu adevărat abia când mănunchiurile infinite de nori albi și groși se desfăcuseră, arătându-i albastrul care era albastrul Tuturor lucrurilor. Simțise atunci pulsul pământului, de parcă el n-ar fi avut unul și, pentru o clipă, ceea ce se deschisese doar pentru el parcă îi tăiasе respirația. Imediat, o altă euharistie de nor alb și ondulat, mai strălucitor decât ceilalți, dar invizibil pentru el, se rostogolise într-o parte, risipindu-se. Scufundat într-o uimire care îl aruncase într-o mare a întrebărilor, fără puls și fără suflu propriu, dar adăpostind în el pulsul și răsuflarea tuturor lucrurilor, se trezise orbit de discul auriu al soarelui în flăcări și, abia atunci, fără simțurile primite la naștere, înțelesese ce se afla dincolo de ele.

Apoi miracolul trecuse și tânărul Dante Alighieri se transformase într-un simplu băiat cu spinarea suplă lipită de pământ. Dar el rămăsese întins toată ziua și toată noaptea, așteptând întoarcerea a ceea ce nu se mai întor-se, urmărind schimbările subtile ale cerului, a cărui nemărginire părea făurită din suflet și oftat.

Stelele îl îndemnaseră atunci să le citească nesfârșitele secrete, căci luna lipsea de pe cer.

Vă vorbesc ca un produs Aol Time Warner.

Nu mi-am închipuit vreodată că voi trăi ca să rostesc aceste vorbe care mă dezgustă și, în mod ciudat, mă și amuză. Pe de altă parte, nici nu mi-am imaginat că voi trăi atât de mult. Punct. Însă fanteziile au și ele o limită, iar norocul e o monedă cu două fețe și niciuna nu va fi dezvăluită până la capăt. Acum, nu mai simt nici repulsie, nici amuzament bizar. Simt numai așteptarea fatală a dezvăluirii finale. Pentru că acum știu că, într-un fel sau altul, nu voi mai fi aici să rostesc din nou aceste cuvinte în viitorul apropiat. Pentru că acum știu că, într-un fel sau altul, eu, Nick Tosches, nu voi mai fi aici. Punct.

Acum nu pot spune mai multe, deoarece nu mai știu altceva. Vălul încă nu a fost ridicat. Dar pot să adaug ceva și o voi face. Vă voi povesti ce m-a adus aici.

Trag adânc aer în piept, expir și dispersez întunericul trecutului meu în întunericul de aici și de acum. Nu mai respir decât pentru întunericul acestei povești. Căci nimeni n-a pătruns în biserica neagră dinăuntrul meu și, oricât am tânjit dintotdeauna după prezența unui alt suflet alături de al meu, această biserică neagră nu are